

Mál nr. 88/2026**Nafn málskotsaðila (M)****Nafn varnaraðila (V)****Heiti váttryggingar: Fjölskyldutrygging.****Sönnun tjónsatburðar.****Gögn.**

1. Málskot móttakið 25. febrúar 2026 ásamt fylgiskjölum.
2. Bréf V, dags. 13. mars 2026.
3. Viðbótarathugasemdir M dags. 18. mars 2026.
4. Viðbótarathugasemdir V dags. 19. mars 2026.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 26. maí 2025 hafi M hlotið líkamstjón við heimilisstörf. Hafi hún verið á heimili sínu að ganga frá og staðið uppi á stól við það verk. Hafi hún fallið niður af stólnum með þeim afleiðingum að hún lenti illa á hægri öxl. Þar sem M hafi átt bókað flug næsta dag hafi hún ekki leitað til læknis fyrr en 3. júní 2025, en þá leitaði hún á Læknavaktina. Við þá komu hafi ekkert verið skráð um umræddan atburð, en hinn 7. júlí, er M leitaði á ný til læknis, hafi verið skráð að M hafi fallið af stól og lent á hægri öxl. V hafi, með bréfi dags. 6. janúar 2026, hafnað bótaskyldu úr frítímaslysatryggingarlið fjölskyldutryggingar M á grundvelli þess að M væri með sögu um langvarandi gigt. V liti þá svo á að þar sem ekki væri minnst á fallið í sjúkragögnum fyrr en mánuði síðar væri ósannað að einkenni M yrðu rakin til þess, enda lægju ekki fyrir samtímagögn sem staðfestu atvikið.

Í málskoti er byggt á því að það að slysið hafi ekki verið skráð í sjúkraskrá við fyrstu komu jafngildi því ekki að slys M hafi ekki átt sér stað. Skortur á slíkri skráningu geti átt sér eðlilegar skýringar, s.s. þær að læknir hafi ekki spurt sérstaklega um atvik, að misskilningur hafi orðið í samskiptum læknis og sjúklings eða að einkenni hafi verið væg í upphafi og sjúklingur geri sér ekki grein fyrir alvarleika þeirra. Verði þá að líta til þess að M leitaði aftur til læknis innan sex vikna frá atvikinu og hafi þá gefið nákvæma lýsingu á slysinu og komi sú lýsing fram í sjúkraskrá. M hafi síðar þurft að gangast undir aðgerð vegna áverka sinna og hafi bæklunarskurðlæknirinn X staðfest að lýsing M á atvikum komi heim og saman við áverka hennar. Sé því sýnt fram á orsakatengsl milli slyssins og þeirra einkenna sem M reki til þess. Er á grundvelli framangreinds farið fram á úrskurð nefndarinnar um bótaskyldu úr frítímaslysatryggingu M hjá V.

Í bréfi V kemur fram að M hafi, við fyrstu komu til læknis, ekkert minnst á umrætt fall eða áverka á öxl. Það hafi fyrst verið 26. júní 2025, rúmum mánuði eftir meint atvik, sem M hafi borið því við hjá lækni að einkenni frá öxl hennar verði rakin til falls af stól. Læknisfræðileg gögn bendi ekki til þess að rifa í sin á öxl verði rakin til skyndilegs áverka. Hinn 9. júlí 2025 sé skráð í sjúkraskrá að líklega sé um „intradentulous rifu í supraspinatus“ að ræða, sem bendi til þess að rof á sininni hafi komið til vegna innri veikleika en ekki utanaðkomandi áverka. Þá segi í færslu í sjúkraskrá, dags. 1. ágúst 2025, að „supraspinatus“ vöðvinn sé tekinn að rýrna sem sé vísbending um að rifan sé margra mánaða gömul. Svo réttur úr slysatryggingu stofnist þurfi að vera um að ræða slys í skilningi váttryggingaréttar, þ.e. um þurfi að vera að ræða skyndilegan, óvæntan atburð sem valdi meiðslum á líkama váttryggðs og gerist án vilja hans. Sönnunarbyrði þess að slíkt slys hafi átt sér stað og að orsakasamband sé milli þess og áverka M hvíli á henni. Þá sönnunarbyrði hafi hún ekki axlað enda sé það ekki fyrr en um mánuði eftir umrætt atvik sem M hafi nefnt það við lækna og tengt einkenni sín við það. Læknisfræðileg gögn bendi þá til innri veikleika og langvarandi ástands fremur en skyndilegs áverka af völdum falls.

Í viðbótarathugasemdum M kemur fram að hún hafi vissulega getið um umrætt atvik við fyrstu komu til læknis en þeim lækni hafi hins vegar láðst að skrá nokkuð um það í sjúkraskrá. Ekkert styðji þá við þá ályktun V að um margra mánaða gamla rifu á sin hafi verið að ræða þegar vöðvarýrnun kom til, enda geti vöðvarýrnun átt sér stað á skömmum tíma vegna verkja og skertrar hreyfigetu eftir slys og sé ekki vísbending um að skemmdin hafi verið til staðar fyrir slys M. Þá líti V fram hjá yfirlýsingum X um að áverkar M samræmdust frásögn hennar um slysið. Hljóti X að vera mun betur í stakk búinn til þess að leggja mat á þau tengsl en V.

Í viðbótarathugasemddum V er vísað til þess að í sjúkraskrá M sé færsla frá 1. ágúst 2025, þar sem fram komi að skoðun sýni rýran vöðva sem bendi til þess að rifan sé líklega eldri en þriggja mánaða. Er því þá hafnað að tölvupóstsamskipti lögmanns M og X hafi nokkurt sönnunargildi. X hafi ekki staðfest það sem þar komi fram fyrir dómi og hafi lögmaður M þrúspurt um þau atriði sem hún hafi viljað staðfestingu á. X hafi því að lokum veitt þær upplýsingar sem lögmaðurinn vildi fá fram.

Álit.

Ágreiningur málsins lýtur að því hvort M eigi rétt til bóta úr frítímaslysaftryggingu sinni hjá V, þ.e. hvort sýnt sé fram á að hún hafi orðið fyrir bótaskyldu slysi í skilningi vátryggingaréttar og að orsakatengsl séu milli þess atviks og líkamstjóns hennar. Sönnunarbyrði fyrir því að slíkt slys hafi átt sér stað og að orsakatengsl séu milli slyss og tjóns hvílir á vátryggðum, í þessu tilviki M.

Af gögnum málsins má ráða að M leitaði fyrst til læknis hinn 3. júní 2025, um viku eftir hið ætlaða slys. Í samskiptaseðli vegna þeirrar komu er hins vegar ekki getið um fall af stól eða áverka vegna slíks atviks, heldur kemur þar fram að M sé með gigt og um það bil tíu daga sögu um verk í hægri handlegg. Í samskiptaseðli vegna komu M á heilsugæslu hinn 26. júní 2025 kemur fram að M hafi fallið af stól og lent á hægri öxl. Verður að líta svo á að skortur á samtímaskráningu veiki sönnunargildi frásagnar M um atvik þess, þótt ekki verði fallist á að það eitt og sér útiloki að slysið hafi átt sér stað.

Þá liggja fyrir læknisfræðileg gögn sem benda til þess að umræddur áverki á öxl M, þ.m.t. rífa í supraspinatus sin, kunni að vera tilkominn vegna innri veikleika eða langvinnra breytinga fremur en skyndilegs utanaðkomandi áverka. Í því sambandi verður sérstaklega að líta til rannsóknarniðurstöðu, dags. 1. ágúst 2025, en þar kemur fram að vöðvarýrnun bendi eindregið til þess að rífa í supraspinatus sin sé einhverra mánaða, líklega eldri en þriggja mánaða. Þegar M gekkst undir rannsóknina voru aðeins tveir mánuðir frá hinu umþrætta atviki. Framangreint dregur því úr líkum á því að orsakatengsl séu til staðar milli þess og þeirra einkenna sem M rekur til þess.

Samkvæmt sjúkraskrá hitti M bæklunarskurðlækninn X hinn 8. september 2025. Hann ráðlagði aðgerð og af málskoti má ráða að sú aðgerð hafi farið fram en engin frekari læknisfræðileg gögn liggja fyrir um hana. Meðal gagna málsins eru tölvupóstsamskipti lögmanns M við X. Í tölvupósti X, dags. 20. janúar 2026, kemur fram að frásögn M „passar alveg við áverkann sem var slitin sin... . Ég get hins vegar ekki staðfest það enda var ég ekki viðstaddur þetta óhapp.“ Í síðari tölvupósti X til lögmanns M segir „Svona sin getur trosnað í sundur hægt og rólega með tímanum en mjög oft gerist það við einhvern slink eða byltu. Mér finnst í þessu tilviki allt passa við að það hafi gerst við þessa tilteknu byltu.“ Verður ekki talið að í framangreindum samskiptum felist staðfesting þess að umræddur áverki á supraspinatus sin hljóti að hafa átt sér stað við byltu. Er við mat á því einnig litið til þess að engin gögn eða upplýsingar liggja fyrir um fyrra heilsufar M, annað en það að hún þjáðist af gigt. Þá liggja engin frekari gögn fyrir um þá aðgerð sem X framkvæmdi né heildstætt vottorð hans um þá meðferð sem M fékk hjá honum. Verða framangreind samskipti því ekki talin þess eðlis að þau sýni nægilega fram á orsakatengsl.

Af framangreindu er það mat nefndarinnar að M hafi ekki sýnt nægilega fram á að hún hafi orðið fyrir líkamstjóni sem rakið verði til slyss. Verður hún að bera hallann af sönnunarskorti hvað það varðar og er því, eins og mál þetta liggur fyrir nefndinni, óhjákvæmilegt að hafna kröfu hennar.

Niðurstaða.

M á ekki rétt til bóta úr slysaftryggingu fjölskyldutryggingar sinnar hjá V.

Reykjavík, 12. maí 2026.
rafræn undirskrift

Guðmundur Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Anna Lilja Ragnarsdóttir